ISSN 0132-4462.
№ 10 2002
ЖОВТЕНЬ

перець

Віктор ПОПОВ

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Віктор ПОПОВ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— П'ять тисяч баксів і триста овець.

Телеграфне Агентство Перця

ДО ІНШОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Набридло працівникам підприємств різних форм власності чекати заробленого. Як факсує наш дніпропетровський кореспондент, у цьому регіоні сума боргів по зарплаті сягнула близько двохсот мільйонів гривень.

Почитали робітники грізну урядову постанову про притягування керівників, що зволікають з виплатами, до кримінальної та іншої відповідальності. Натхненні такою постановою, близько семи тисяч жителів Дніпропетровщини кинулися до місцевих судів з позовами на своїх керівників, вимагаючи заборгованої платні. І що ж? Жодного із таких не було покарано!

ЗАСПОКОЇЛИ

Як передає наш кореспондент, Кабмін вирішив із наступного року підвищити акцизи на алкоголь, поповнивши таким чином бюджет країни.

Деякі, дізнавшись про цю новину, кинулися запасатися спиртним, бо ж алкогольні напої подорожчають відсотків на дев'ять. Керівники Мінфіну тут же заспокоїли громадян, пояснивши, що подорожчання напоїв цілком відповідає індексу росту доходів населення. Отже, не хвилюйтеся, громадяни, — пийте на здоров'я!

ПСИХОЛОГІЧНИЙ МОМЕНТ

Як телеграфує наш кореспондент, ростуть борги мешканців Луганська за воду. За даними комунальників, ці борги перевищують 50 мільйонів гривень. Думали у «Міськводоканалі», вирішували, як ці борги хоча б частково зменшити. І придумали: організували для своїх контролерів курси вивчення психології. Щоб навчити їх методам спілкування з упертими неплатниками, знайти підходи до недисциплінованих клієнтів, впливати на тих, які не хочуть платити за спожиту воду.

І от якось прийшли двоє контролерів до запеклого неплатника — В. Л. Гарматченка. Всі форми впливу використали, а цей громадянин узяв і вибатькував контролерів. Довелося контролерам вдатися до непсихологічних методів. А той — у відповідь. Дійшла справа до міліції...

Отже, рано чи пізно знання психології таки допоможе контролерам вплинути на несвідомих громадян.

Олексій КОХАН

— А у нашому місті ведеться активна боротьба з бідністю!

А грошей у мене вистачить

ГУМОРЕСКА

Я люблю свого тестя! А мій тесть не хто-небудь, а мер нашого міста. Святий чоловік. Ні в чому мені не відмовляє!

Почав я якось у своєму магазині розпродаж примусів, гасових ламп і свічок. Дав рекламу в газети, на радіо і телебачення. Обіцяв знижки.

Але мій товар городян чомусь не зацікавив. Що робити? Самі збитки! Прибіг до тестя скаржитися.

А той хоч чоловік і добрий, але нервовий.

— Ах, так! — стукнув він кулаком по столу. — Ну, я їм влаштую кінець світу!

І в той же день у всьому місті «вирубили» світло. Без попередження і на невизначений строк. Такої жвавої торгівлі в моєму магазині я ніколи не бачив! Весь товар розкупили в момент. Без усяких знижок, привілеїв і пільг.

Потім я почав торгувати екологічно чистою водою в пляшках. Дав рекламу — радіо, телебачення, газети, щити на вулицях... І знову повне нехтування моїм товаром.

Я образився — і знову до тестя, а він чоловік хоч і мудрий, але запальний.

— Ах так! — стукнув він кулаком по столу. — Ну, вони у мене нап'ються!

І в той же день у всьому місті відключили воду. Але не лише питну, а й каналізацію.

Що тут почалося! Товар почали рвати з руками. Я підняв ціни і став торгувати вроздріб. За день від води лишилися самі порожні пляшки...

Натхненний успіхом, я викинув на прилавки свого магазину грубки-«буржуйки», вугілля в брикетах і дрова у вагонах. Дав рекламу. Не беруть! Я — до тестя, а тесть урівноважений, але емоційний...

— Ах, так! — стукнув він кулаком по столу. — Ну, я їм влаштую пекло!

Того ж дня в усьому місті відключили опалення — без попередження. А на вулиці мороз під двадцять.. грубки, брикети і вагони порозмітали в один день.

Чудовий у мене тесть! Почав я продавати велосипеди — він поставив на прикол громадський транспорт. Торгую самогонними апаратами — у місті оголошується сухий закон. Погано йдуть труни — всі аптеки міста закриваються на безстроковий облік. Хоч би який був у мене товар — тесть завжди зробить його дефіцитним.

А вчора я за безцінь придбав велику партію протигазів... Тепер лишилось умовити тестя влаштувати загальноміський витік газу. Пообіцяю купити для нього який-небудь високий державний пост і він погодиться. А грошей у мене вистачить. Та й мені давно пора розширити свій бізнес — тепер уже у масштабах цілої країни!

Юрій ЛИХОЛЄТОВ.

Володимир АДАМОВИЧ

Олексій ТАЛІМОНОВ

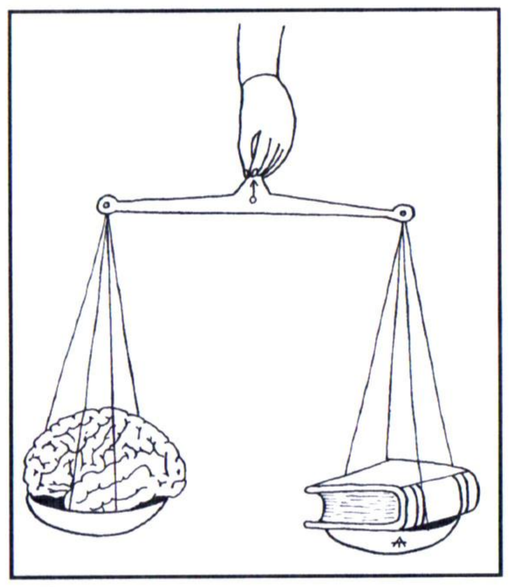

Віктор ПОПОВ

ПИТАННЯ РУБА

● ***Вам що, виживати набридло?***

● ***Ви думаєте, що інші святі будуть чимось кращі за цих?***

● ***Як тут не нервувати, коли від нервів усі хвороби?***

Олександр ПЕРЛЮК.

● ***А перепис показав, скільки лопат припадає на кожен талант?***

● ***Чи треба було нам тоді злізати з дерев, аби тепер купувати банани втридорога?***

Флоріан БОДНАР.

Пані Скрекекулія та пані Кракаркулія

Вечірня казка для дорослих

Сусідки по Казковому Лісу сорока пані Скрекекулія та ворона пані Кракаркулія любили, як то кажуть, помолоти язиками, плетухи були надзвичайні.

— Ах, сусідко, ви знаєте, ви знаєте,— каркала пані Кракаркулія. — Я щойно дізналася, що вчителька лісової школи з ведмежою мовою викладання Пантера Ягуарівна живе з тигром-бізнесменом Тиграном Тиграновичем Тиграняном!

— Що ви кажете! — сплескувала крилами пані Скрекекулія. — Така моралістка, така моралістка — дітям забороняє колупати в носі — а сама, бач...

— А лисиця-перукарка Лизавета Хвостюк живе з вовком-ректетиром Вованом Сіроманцем.

— Ви подумайте! Таке-скрекеке неподобство!

— Жахлива кар-картина моральної деградації кар-казкового суспільства!

— А заєць Косооченко живе, не повірите, зі слонихою Хоботюк! Уявляєте? Ха-ха-ха!.. Скрекандал!

Отак вони щодня й обмінювалися інформацією.

Та якось сорока пані Скрекекулія принесла на хвості свіженьку новину:

— Ой, ви знаєте, сусідко, виявляється, горобець Чик Чирикович Горобейко наставляє роги своєму начальнику! Ха-ха-ха!

—Що-що?! — стрепенулася пані Кракаркулія. — Стривайте-стривайте! Та Чик Чирикович Горобейко працює у фірмі мого чоловіка Кара-Карповича! Виходить, що я коханка Чика Чириковича? Закрийте свій поганий дзьоб! Стала б я жити з якимось горобцем!

— Ах! Я забула! Ви живете з Орландом Орландовичем Шулікою!

— Та щоб ти подавилася цими словами!.. Всі знають, що твій Скрекекул Скрекекулович живе зі шльондою Зозулею Ковальською. А з тобою взагалі ніхто жити не хоче, бо ти опудало городнє!

— Та до мене залицявся твій чоловік, але я його вигнала!

— Ах ти ж стерво собаче!

— А ти — тьху! — на тебе!

І зчинилася бійка, в результаті якої пані Скрекекулія лишилася хвоста, а в пані Кракаркулії було вискубано пір'я з обох крил.

На добраніч, дорогі читачі дяді й читачки тьоті!

Зовсім заборонити у балачках тему, «Хто з ким живе», звичайно неможливо. Але, коли мелете язиками, торкаючись цієї теми, знайте міру!

Всеволод НЕСТАЙКО.

Говорили — балакали

ЗАНЯТТЯ ДО ДУШІ

— Що робиш, Степане?

— Та нічого.

— Як, в таку гарячу пору й нічого не робиш?

— Я безробітний.

— Ах, так?.. Ну, то я тобі знайду заняття до душі.

— Яке?

— Збігай принеси пляшку...

АЛЬТЕРНАТИВА

Приходить додому п'яний чоловік. Жінка одразу в крик:

— Забирайся геть! Я ж тобі казала, що в такому вигляді я тебе й на поріг не пущу!..

— Н-ну, в т-такому р-разі я п-піду до В-василини...

ГОВІРЛИВА

— Знаєш, Катю, оце була на базарі. Ціни скажені! В одних огірки по півтори гривні, в інших — по одній. Мабуть, лотків із двадцять обійшла, поки знайшла бабцю. І овочі дорогі, і фрукти. Груші то ж не заморські, а коштують наче лимони...

— Ганю, ти такою говірливою стала — не впізнати, не даєш і слова вставити.

— Це мене чоловік такою зробив.

— Як зробив?..

— Я з ним уже місяць не розмовляю. Скоро німою стану. От зустріла тебе, то хоч виговорюсь...

Іван ТОКАРЧУК.

Олексій КОХАН

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

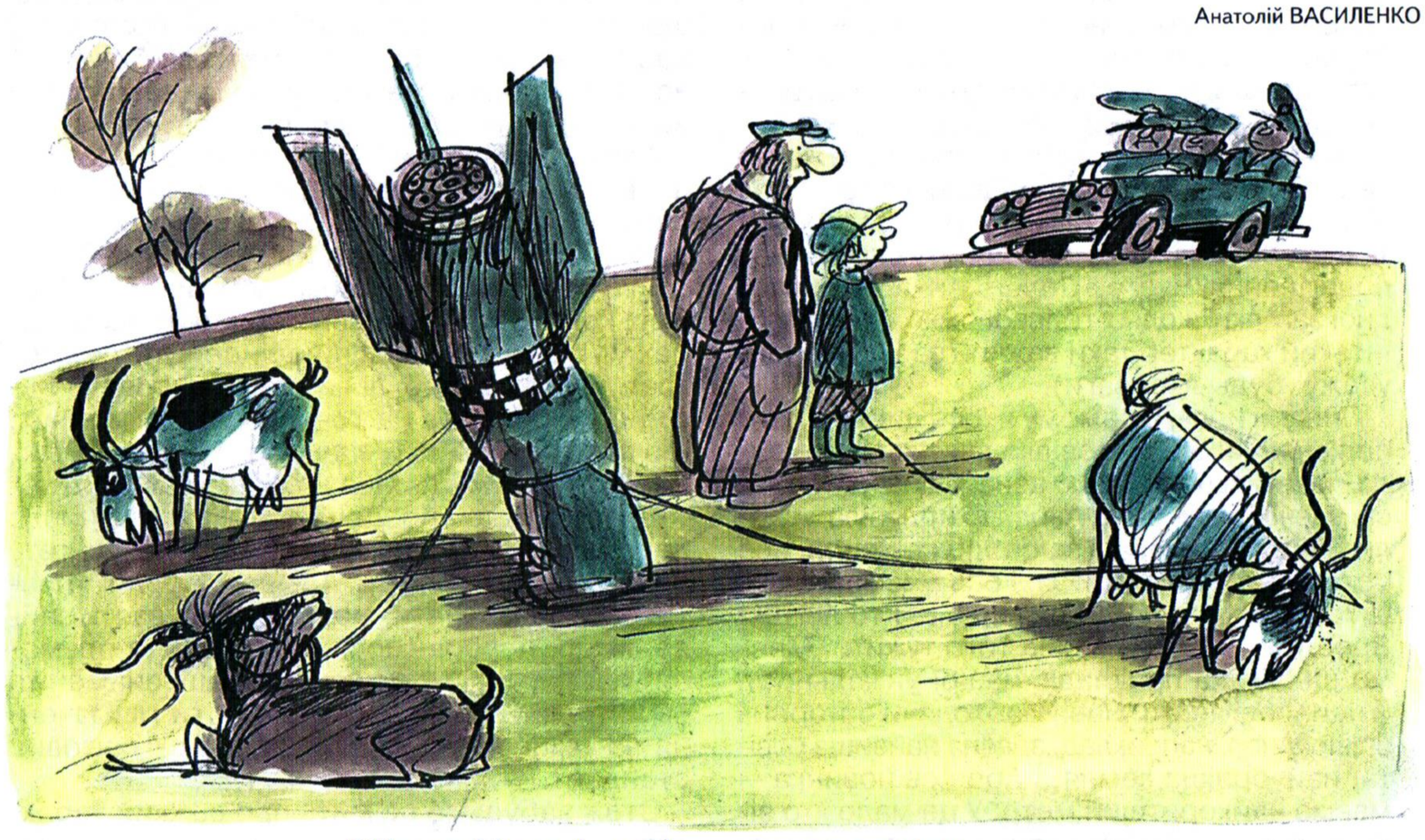

— Військові їдуть із полігона по свою ракету.

— А може ж, знову сюди запустять?

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Васлинека)

— Он сусідів уже втретє грабують! А у тебе, невдахи, і красти нема чого...

Наш тлумачний словник

А

АБСУРД — усе те, чого ми не можемо збагнути.

АВТОРИТЕТ — те, що ми намагаємося завоювати у тих, кого і в гріш не ставимо.

АВТОПІЛОТ — те, що допомагає нетверезій людині дістатися додому навіть у відключеному стані.

АМОРАЛЬНІСТЬ — це те, що ми вголос засуджуємо, а подумки смакуємо.

АПТЕКА — місце, де купують будь-які ліки, крім тих, які потрібні.

АРГУМЕНТ — міцний вислів, кулак, пістолет або інший доказ нашої правоти.

АХІНЕЯ — твердження, які не збігаються з нашими.

Склав Ю. ТИМЧУК.

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Олексій КОХАН (тема Миколи Босака)

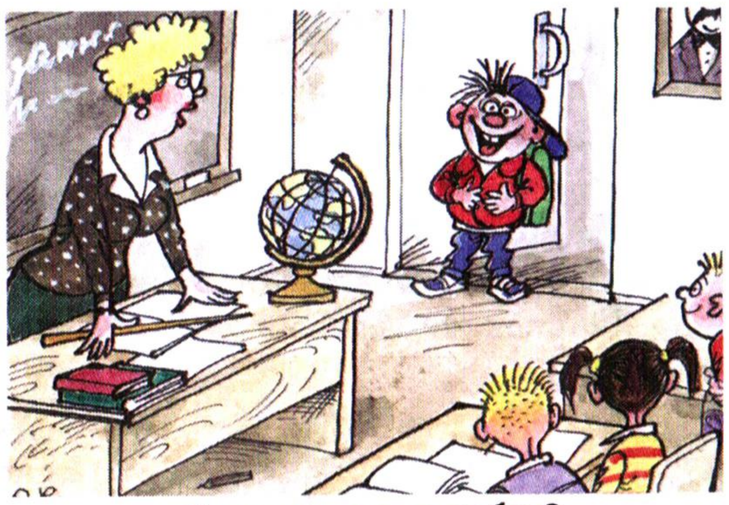

— Петренку, де це ти був?
— Де був, де був. Пиво пив!..

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Щодня я їжджу тролейбусом двадцять сьомим від метро «Шулявська» до Троєщини. Через кожні дві-три зупинки заходить у салон група контролерів. Тільки вийшли, заходять інші. Не встиг пасажир витягти гроші з кишені, контролери тут же вимагають штраф. Не дай Боже якась бабуся забуде дома пенсійне посвідчення — негайно оштрафують!

Зайшла я в тролейбус, простягаю кондукторові гривню на два талони. Кондуктору не сподобалась ця моя купюра, каже, що гривня десь трохи надірвана і заклеєна... А тут контролери: «Ваш квиток»? Як я не пояснювала, що ми з кондуктором розбираємося з цією купюрою, контролери слухати не захотіли — зажадали штрафу! Повели мене в диспетчерську, лаяли останніми словами, погрожували. Поки заплатила. Я переживу, звичайно, втрату десятки. Але чому наші законослухняні громадяни стають об'єктами знущання ось таких хамів?

А. КОЗІЙ.

м. Київ.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Зважуйте життя базарними гирями і воно стане легшим

При всій складності і важкості українського характеру, вважалося, що він все-таки легший за одну відому важку річ, яка є символом тягарів. Тільки не треба вгадувати, що це. Ви, панове, не на вітчизняному телебаченні, де з ранку до ночі тільки те й роблять, що вгадують та розпитують. Наша розповідь не має нічого спільного ні з вікторинами, ні з інтерв'ю, як би вони там не називалися. У нас — кореспонденція про помітні, істотні, суттєві здвиги в українському світі, в економічному житті. Відразу скажу: у бік полегшення. Чуєте? Полегшення. Отож жодної загадки, жодної головоломки. Наш, український характер таки важчий за... гирю (зауважу: будь-якої ваги).

Пишу «гиря», а самому якось дивно з того порівняння! Звісно, звідки взятися у нас легкій ментальності, якщо вона, бідна, ще за часів втечі братів з-під Азова схирлявіла. А коли Байду у Стамбулі за ребро повісили, все остаточно прояснилося. І ось маємо: навіть шмат заліза, що йде на гирю,— і то легше. Зрештою, не будемо від того тужити. Маємо ще кілька прикладів нашої унікальності й неперсічності. Навіть обходячи осторонь співи. У нас, наприклад, здавна найвища освіта, найчорніша земля... Або ось новинка — маємо найкоротший метр. У це мало хто вірить, але наміряйте в нашому магазині тканин, а потім, виїхавши (навіть не треба за океан) за кордон (тільки не в «близьке зарубіжжя» СНД, бо там такі ж «палати мір і ваги»).., так от: виїхавши за кордон і перемірявши покупку, ви на власні очі переконаєтесь, що вам, лагідно прошу вибачення, бракує. А у нас тут матерії досить. А вам там її бракує. А все від довжини метра. Ми — задоволені, а ви — скиглите. Нам — добре, а вам...

Але — пам'ятаєте? — ми про інше. Про те, що маємо феноменальні гирі, легші за національний характер і, мабуть, за всеньке на світі, якби саме нам дали його важити. Спробуйте в Одесі на «Привозі», у Львові на «Краківському», на «Житньому» в Києві, на базарах у Луцьку, Харкові чи деінде купити кілограм ковбаси, цибулі чи соняшникового насіння. Переважте на точній вазі і виявиться, що вас трохи, а то й відчутно «кинули». Звісно, бувають винятки — за торговою лядою стоїть часом якась роздойма, новачок із числа першокурсників філософського факультету або ще якийсь аматор. Але навіть вони, християнські демократи, можуть із вас взяти зайве, якщо (повернемося до предмета розмови) під руками матимуть оті наші знамениті гирі. Тільки прошу не переносити тлумачення на різні спортивні тягарі: там —світовий стандарт.

Отож забудьмо на мить про важкий характер, а поговоримо про наші легкі гирі. І заїдемо аж на Азовське море, у славний Маріуполь. На тамтешньому Центральному базарі, за даними міської громадської комісії з контролю за торгівлею, останнім часом торговий люд зробив майже 120 тисяч (!) спроб обдурити покупців, зважуючи крам «легкими» гирями (цікаво, а скільки було спроб вдалих?!). І кожного разу, виявляючи в гирях висвердлені дірки, спиляні денця, фахівці ринкової справедливості відбирали вимірювальний ремонент.

До слова, завітали ми в Маріуполь не випадково. І в Луганську, і в Полтаві, і в Ужгороді — скрізь «роблять спроби» обважити нашого смиренного сучасника, але... Але саме в Маріуполі, місті гарячого металу і таких же металургів, існує особливе ставлення до заліза — його там по-справжньому шанують і вважають, що воно у супрязі з шахраями не повинно обдурювати людей. А тому недавно на знаменитому комбінаті «Азовсталь» відбулася надзвичайна плавка: в одну з мартенівських печей завантажили майже дві (!) тонни конфіскованих за останні чотири роки на Центральному базарі гир. Плавка пройшла нормально, питома вага сталі відповідає нормам. Лишається з неї виплавити гирі. І ось тоді почнеться новий виток кругообігу заліза в природі...

Але ми за балачками зовсім забули про важкість українського характеру. Так от, ці помітні, істотні, суттєві зсуви, що сталися на березі Азова, стали можливими тільки завдяки нашому важкому характерові — отак взяти та переплавити стале, звичайне і звичне для нас торговельне начиння?!

З легкою душею такого не зробиш.

Володимир ПАЛЬЦУН.

Усмішки з конверта

У ЛІТАКУ

Літак набрав висоту, і раптом у салоні з'являється чоловік з пістолетом в руці й каже:

— Пані й панове! Я захопив літак. Можете курити!

ПІДОЗРІЛИЙ

— Любий, до чого ж ти в мене підозріливий!

— А з тобою інакше не можна.

— Можна. Просто не треба в кожному чоловікові, який сидить у шафі, бачити мого коханця.

ХОЧЕТЕ СХУДНУТИ?

Хочете схуднути? Отже так: ви їсте все, що хочете, у будь-якій кількості, у будь-яку годину дня і ночі, але за однієї умови — на 1 грн. 50 коп. на день!

ЛІКАР У БАНКУ

Лікар заходить у банк. Збирається підписати чек. Виймає з кишені термометр і намагається ним писати. Потім він дивиться на клерка якийсь час, розуміє, що сталося, і каже:

— Чудово! Просто неймовірно! Якась сволота знову поцупила мою ручку!

НЕ В ГРОШАХ ЩАСТЯ

— Скажіть, чим багатшою стає людина, тим щасливішою?

— Не зовсім. Ось, приміром, людина, яка має десять мільйонів доларів, може бути анітрохи не щасливішою за людину, яка має дев'ять.

НЕ ВИСТАЧИЛО

Відправила дружина чоловіка в магазин:

— Піди й купи півлітра олії.

За годину чоловік приходить п'яний і каже:

— На півлітра вистачило, а на олію — ні!

РОЗЛУЧИВСЯ

— Я чув, що ти розлучився з дружиною?

— Так. І мені дісталися діти.

— А будинок?

— Дружині.

— А гроші?

— Адвокату.

ДОЗВОЛИВ

— Петренко, скільки ви дозволяєте собі випити за день?

— Чотири пляшки пива!

— Я ж дозволив вам тільки дві!

— Так, але терапевт також дозволив дві...

НАРЕШТІ

Чоловік повернувся з роботи і дружина каже:

— Ну нарешті!

— А хіба я пізно прийшов?

— Я не про це. Нарешті від тебе пахне пристойними жіночими парфумами!

Надіслав О. КОВАЛЕНКО.

м. Київ.

Нотатки сучасників

Мало подавати надії, треба ще знати — кому.

В. ГРИГОРОВИЧ.

Народився у сорочці, яка тут же вийшла з моди.

А. АНИСЕНКО.

Хочеш, щоб тебе не перебивали — мовчи.

О. КОПАРМАН.

Як багато у нас традицій! Просто не встигаєм їх порушувати.

В. ЧОРНОВИЙ.

Зважував кожне своє слово і щоразу дивувався, чому воно нічого не важить.

Ю. ТРАВЧУК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Уявіть собі, Сидоренку, що я — бандит. Ваші дії.
— Я б сказав: пане полковнику, як вам не соромно бути бандитом?

Вадим СИМИНОГА

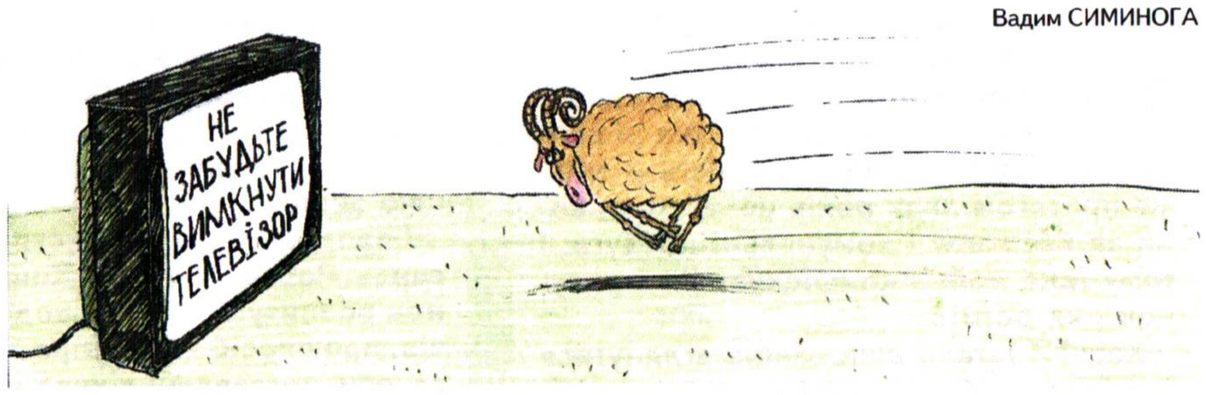

Олексій КОХАН

ДВОЄ З ПЕЧАТКАМИ

ГУМОРЕСКА

У державній конторі за канцелярськими столиками, що стоять один навпроти одного, сидять дві симпатичні молоденькі бюрократочки Анжела і Віка. До них по черзі підходять громадяни різного віку з якимись паперами. Дівчата переглядають папірці, ставлять, де треба, печатку. Оце й уся робота.

— Анжелко! — зітхає Віка. — Покажи мені свою печатку.

— Будь ласка! Дивись.

— Дивно.

— Що саме?

— Майже однакові.

— Чому «майже»? Однакові, як близнюки. А що?

— Та, бачу, тобі відвідувачі постійно щось приносять: квіти, цукерки, якісь паперці... Неначе у тебе щодня день народження.

— А тобі?

— А у мій бік, вибач, ніхто й не кашляє. Хоча, погодься, ми виконуємо одну й ту ж роботу! Поставила печатку — наступний! Поставила печатку — наступний! Хіба не так?

— Звичайно, так.

— Тоді чому ж така різна шана?..

— А це залежить від того,— посміхається Анжела,— хто себе як поставить.

Микола ВОЗІЯНОВ.

Борються комунальники з мешканцями-боржниками. Борги за комунальні послуги все зростають, і це призводить до конфліктів між комунальними чиновниками і неплатоспроможними громадянами. Точиться дискусія в засобах масової інформації про «реконструювання» цих боргів, про прощення неплатників із великим стажем. А ЖЕКи і відповідні управління лякають власників осель штрафами, збільшують пеню за несвоєчасну квартирну плату і вивішують портрети злісних боржників на дошки ешани.

КОНФІСКАЦІЯ

У розпал цієї кампанії троє судових виконавців відвідали квартиру вісімнадцяту на вулиці Фестивальній, 101-А. Представилися. Пред'явили посвідчення. Перелякані хазяї вислухали рішення суду про їхню заборгованість — майже протягом двох років не платили вони за квартиру і комунальні послуги. І тому їхнє майно конфіскується в рахунок цих боргів...

Хазяї благали виконавців зглянутися над ними, обіцяли погасити борги — виконавці лишилися непорушними. Забрали телевізор, магнітофон, комп'ютер (подарунок родичів сину), килим. Усе це внесли в список і запропонували хазяям розписатися.

— Як тільки покажете квитанцію про сплату — все повернемо,— пообіцяли виконавці.

Хазяї кинулися по знайомих і родичах, назбирали потрібну суму, внесли в касу, одержали квитанцію. У ЖЕКу похвалили:

— Молодці, що погасили борги! А про конфіскацію майна вперше чуємо...

Ходили хазяї по різних інстанціях у пошуках так званих судових виконавців. Поки не дійшли до міліції. Ніде не працюючі Віктор Топняк, Дмитро Абрамов і Володимир Міщенко підробили посвідчення і пішли серед білого дня грабувати наївних громадян. У В. Міщенка знайшли дома вісім телевізорів, п'ять відеомагнітофонів і три комп'ютери, «конфіскованих» у обдурених мешканців.

М. ДЕРЕЗА.

м. Дніпропетровськ.

ПЕРЕПЛУТАВ

Деякі люди не міняють своїх звичок протягом усього життя. Хтось щоранку робить фіззарядку, хтось регулярно читає газету під час сніданку, хтось після обіду мусить годину поспати. А громадянин В. Галаганов не засинає вночі без пива. Кожного вечора йде він в гастроном, що на розі вулиць Карпенка і Гайворицького, і купує собі пляшку пива.

У той вечір В. Галаганов, як завжди, пішов по пиво, а гастроном виявився зачиненим. Стукав він у двері, бив ногами — торговельний заклад начебто вимер. Ні продавців, ні касирів, навіть охоронців не було.

А пива хотілося. Без пива В. Галаганов не міг. Узяв він каменюку, шарахнув у вітрину, скло — ущент. Зайшов у гастроном і взяв пляшку пива. А до нього — з десяток різних напоїв, шинки, ковбаси, кілька головок сиру... Десь на тисячу з гаком гривень.

І пішов собі. Правда, не дуже далеко. Правоохоронці зупинили. Склали в міліції протокол. Громадянин Віталій Тихонович Галаганов ось так і пояснив слідчим, що переплутав час. Забув, що гастроном працює лише до десятої, і прийшов по пиво у три години ночі!

К. ДОНЧИК.

м. Донецьк.

ЯК РУКОЮ ЗНЯВ

Якось Оксана Борисівна поскаржилась своїм знайомим на самопочуття — і голова постійно болить, і настрій кепський, і в любові не щастить.

— А ти запроси в гості екстрасенса,— порадила подруга. — Він допоможе. Принаймні сусідці моїй дуже допомогло. Всі її нещастя як рукою зняв!

І запросила жінка екстрасенса. Роберт Іванович Конанов розпитував її про родичів, про спосіб життя, про діагнози, поставлені лікарями. А потім дістав із «дипломата» кілька приладів і заходився досліджувати кожен метр квартири. Чим далі, тим більше його настрій псувався:

— Ви бачите, у вашій квартирі, особливо в кутках, енергія міняється з плюса на мінус. Ви потрапляєте у вібратор, ваша енергія то пульсує, то зникає. Розладнуються ваші системи організму. Виникають судинні захворювання, інсульти, інфаркт...

— Що ж робити? — у відчаї запитала жінка.

— Краще було б поміняти вашу квартиру на іншу,— порадив екстрасенс. — А поки що почнемо з перестановки меблів: стіл і ліжко поміняємо місцями, шафу підсунемо до вікна, крісло поставимо в центр кімнати...

Роберт Іванович взявся за діло. За допомогою рамок і маятника вираховував енергетичні аномалії в квартирі, щоб Оксана Борисівна почувалася краще, щоб на її організм не впливало негативне фізичне поле.

— А тепер,— сказав екстрасенс,— підіть погуляйте, залиште мене на півгодинки. Щоб я міг виміряти приладами біолокації змінні струми. І щоб ви під час моїх досліджень не псували своєю енергією оці показники...

Повернулася жінка.

— Тепер спокійно і щасливо живіть собі,— пояснив Роберт Іванович. — Пересуваючись по квартирі, ви можете тепер живитися космічною енергією і, коли треба, зайву віддавати...

Узявши за роботу сімдесят п'ять гривень, екстрасенс пішов. А Оксана Борисівна тільки наступного дня виявила пропажу. Поцупив Роберт Іванович із шафи п'ятсот вісімдесят доларів і півтори тисячі гривень, обручку з сережками прихопив...

Поскаржилася Оксана Борисівна в міліцію. Як виявилось, «екстрасенс» Р. І. Конанов мав уже дві судимості. Обидві — за шахрайство.

Д. КОТЛЯРСЬКИЙ.

м. Харків..

НАШ ЗООКУТОЧОК

Півень стрибнув на святковий накритий стіл і побачив смаженого півня під винним соусом.

— Тепер я переконався,— з жалем мовив він,— що алкоголь справді вбиває!

* * *

Побачив Баран Корову, що розляглася на траві із сигаретою та банкою пива.

— Що святкуєш? — питає.

— Соціальні завоювання. Нарешті літр молока став дорожчий літра пива!

* * *

— Півня продаєш?

— Ні.

— Навіщо ж привіз?

— Кури без нього на базар не хотіли їхати.

* * *

Кіт каже Кішці:

— І коли він обіцяв на тобі женитися?

— У березні.

— У березні всі вони обіцяють!

* * *

На сільській дорозі «Таврія» наїхала на курку. Вона, вся пом'ята, піднімається і обтрушується:

— Не півень, а справжній диявол!

Надіслав Олег ДИМЧЕНКО.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

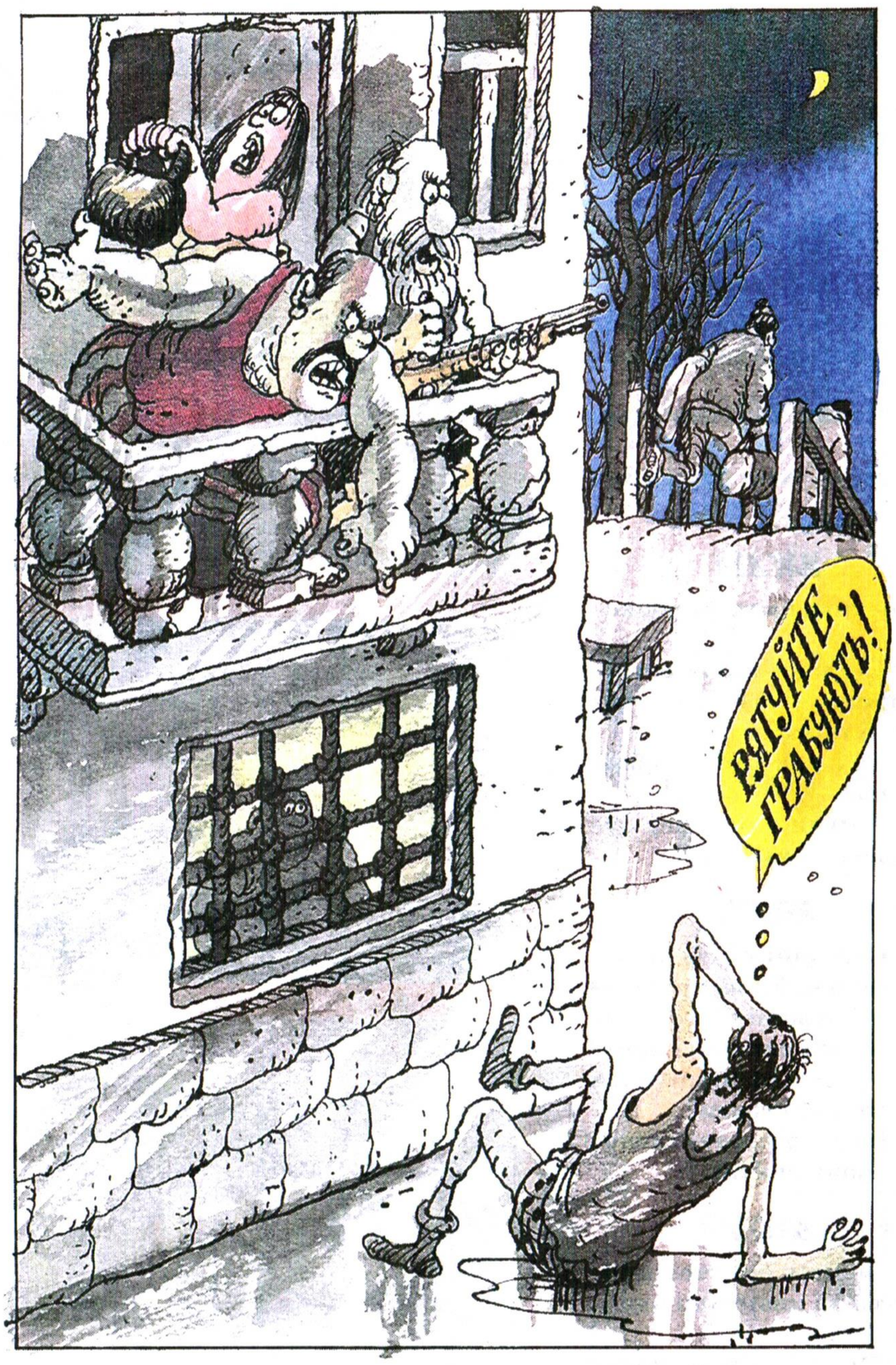

— Чого ти розкричався? Не даєш людям спати!

Друже Перче!

Сьогодні не тільки в кожній школі, навіть у паралельних класах одні діти навчаються за підручниками одних авторів, інші — інших. Часто програми дуже різняться між собою. А далі — ще більша біда. У кожному вузі — своя програма і свій підхід до відбору абітурієнтів. І не завжди шкільна і вузівська програми стикуються. Отож і буває: дитина успішно закінчила школу, а до вищого учбового закладу не вступила. Чи не перемудрували ми тут?

О. ПОЛОЖИВЕЦЬ.

м. Ковель
Волинської області.

Сучасні діалоги

БОЖЕВІЛЬНИЙ

— Сидорчук, що з твоїм обличчям?

— Що?

— Як — «що»?! Подивись у дзеркало — коли з нього зійде ця сонцесяйна посмішка?

— А-а, он ти про що!.. З моїм обличчям нічого не сталося, просто я дуже щаслива людина!

— У вас опалення запрацювало, тебе обрали депутатом, ти відкопав скарб?

— Не вгадав.

— А що ж тоді? Чи, може, це таємниця?

— Ніякої таємниці.

— То розповідай!

— З радістю б розповів, та не можу, від цього шаленого щастя я просто не знаходжу слів!

— Ну, не розповідай, натякни хоча б, страшенно хочеться дізнатися — від чого в наш час люди можуть бути такими щасливими?!

— Гаразд, натякаю: ти дивився вчора новини?

— Навіщо їх дивитися — щодня одне й теж: згвалтування, вбивства на замовлення, катастрофи...

— А от і ні, а от і ні!

— Слухай, Сидорчук, а, може, ти не щасливий, може, ти просто з'їхав з глузду?

— Натякаю далі: я дивлюся новини по першому каналу.

— Так і є — збожеволів!

— Ти можеш думати про мене що завгодно, а я хочу бути щасливим і буду! Навіть якщо для цього мені доведеться дивитися перший канал, адже тільки там і торжество демократії, і злагода, і зростання життєвого рівня, і, навіть, повний правопорядок!

Олександр ПЕРЛЮК.

Прогноз астрологічний

У найближчий місяць зірки віщують Ракам, Рибам і Овнам фінансові успіхи та сердечну рівновагу. Левам щаститиме в коханні, а Діви їм заздритимуть. Хоча й самі матимуть здобутки в садівництві й торгівлі нерухомістю. Терези і Близнюки можуть зловити свій шанс у комерції, проте обережність у стосунках із партнерами не завадить. Стрільці, Тельці й Скорпіони не встигатимуть рахувати гроші. А Водолії та Козероги не поїдуть у зарубіжні поїздки, бо в останню хвилину передумають.

Терезам і Стрільцям треба стерегтися гужового транспорту і податкової інспекції. Дівам, Рибам і Водоліям не варто зловживати спиртним і службовим становищем. Близнюкам, Скорпіонам і Козерогам категорично не рекомендується стрибати з парашутом, красти коней, грати на акордеоні й одружуватися. Ракам і Левам бажано уникати знайомств із особами протилежної статі, чиї ім'я починаються на приголосну. А Овнам і Тельцям не гріх на цей час відмовитися від куріння та відвідин краєзнавчих музеїв. Сприятливі дні для всіляких починань: усі, крім понеділка, середи, четверга, п'ятниці, вихідних, святкових, а також чисел, які в сумі дають цифру 3, 4, 5, 6 і 7, або більше десяти.

Трохим БЕЗХМАРЕНКО.

Борис СЛЮСАР

Байки у два рядки

ПРОНОЗА

— Я мав і маю, й буду мати...
Бо знаю скільки й кому дати!..

ЗАВБАЧЛИВИЙ

З підлеглими укліннішим Лев став:
Відчув, що похитнувся п'єдестал.

НАСТАВНИК

Сухий Сухар став свіжу Саєчку навчать:
Не раджу буть м'якою, бо з'їдять!..

УМОВИВІД

У спірках між Ослами ще, воістину,
Ніколи не народжувалась істина.

Народні усмішки

Якби не порушували

— Цікаво, як би жили автоінспектори, якби водії не порушували правил дорожнього руху?

— Дуже бідно.

Робити операцію

Хірург до бізнесмена:

— Мушу негайно робити вам операцію.

— А може, пізніше?

— Не можу.

— Чому?

— Бо мені сьогодні потрібні гроші.

Брехня

— Ти чула, Катерино, що про тебе люди говорять?

— Ні. А що?

— Ніби до тебе всі чоловіки бігають.

— Брехня. Тільки з нашого села!

За системою

Подивився батько щоденник сина, побачив у ньому дві двійки та й питає:

— За якою системою учителька ставить тобі оцінки?

— А хіба ти не бачиш? За двобальною!

Неправда

— Катерино, то правда, що тебе вчора зловили з мішком капусти?

— Неправда. Я втекла.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

Анекдот згадав

Ідуть двоє. Один із них починає істерично сміятися. Другий не витримує і запитує:

— Чого смієшся?

— Анекдот згадав.

— Який?

— Не пам'ятаю. Пам'ятаю, що смішний.

На той випадок

Зараз багато дівчат носять із собою балончик зі сльозогінним газом. На той випадок, коли захочеться поплакати, а не виходить.

Станемо родичами

— Вітаю тебе! Незабаром твоя і моя родина порідняться!

— Невже твій син і моя дочка?

— Ні — твоя дружина і я!..

Аж два

Дружина каже чоловікові:

— Скільки років я тобі говорила — забий у стіну хоча б цвях!

— Так я ж учора забив. Аж два!

— А куди ж я тепер буду праску вмикати?!

Рецепт

— Сьогодні у тебе просто дивно вийшли гриби,— сказав дружині чоловік, задоволений смачною вечерею. — Де ти відшукала рецепт цієї страви?

— В одному детективному романі, любий.

Пояснив

Уночі двоє приятелів заходять до квартири одного із них.

— Це мій дім,— пояснює хазяїн. — Отут вітальня, а це спальня. Бачиш ліжко? Це моє. А жінка у ліжку — це моя дружина. А поруч з нею — це я лежу...

Усе пробував

— Що тільки я не пробував робити — ніяк не можу відчути себе від куріння! — скаржиться затятий курець.

— А ви пробували антинікотинні цукерки?

— Пробував, але вони не горять.

У кафе

Двоє хлопців спостерігають за двома дівчатами, що сидять за сусіднім столиком.

— Може, підійдемо? — питає один.

— Давай почекаємо, поки вони розплатяться.

Почув і записав Олег ХАРЧЕНКО.

м. Суми.

Вінегрет із перцем

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Георгій МАЙОРЕНКО

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

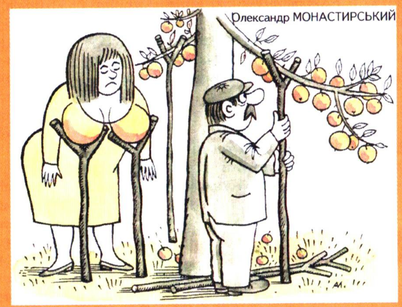

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

— Кажуть, Семен процвітає з Вірою...

— Еге ж, бо у Віри коханець-податківець!

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Олег ГУЦОЛ

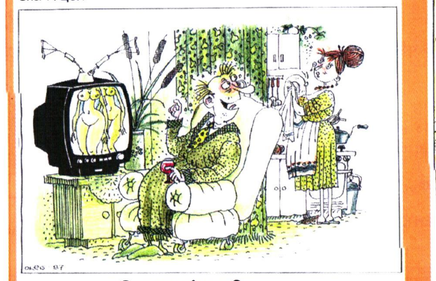

— Є щось цікаве?

— Нема нічого! Знову рекламу курячих стегенець показують...

Олександр МІХНУШЕВ (тема Леоніда Телятникова)

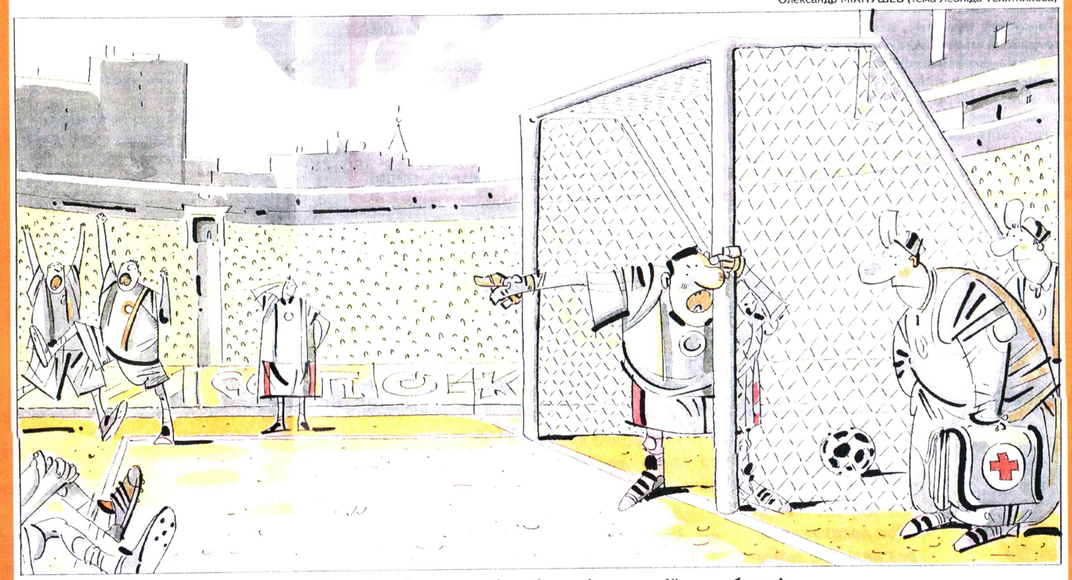

— Перевірте його на допінг: він мені вже третій гол забиває!

Ернст ЛІЩЕНКО

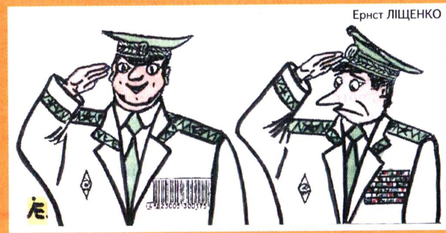

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Це — коханець моєї дружини. Зробіть мені пластичну операцію обличчя, щоб я був точнісінько як він.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

— Запам'ятайте: ваш виклик зірвав регіональні змагання пожежників!

Олексій КОХАН

Радна САЛАХТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

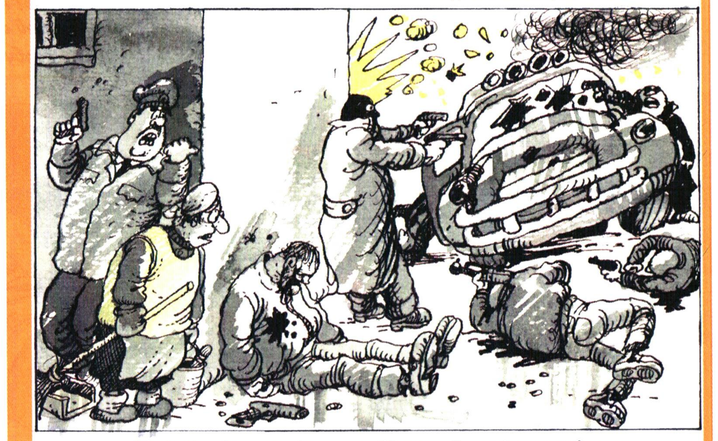

— Маріє Петрівно, там їдуть «розбірки»... Ви потім поприбираєте.

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРА!

Письменника Анатолія ШЕВЧЕНКА з його першим 70-літтям.

НА БАЗАРІ Й КОЛО НЬОГО

Біля базару на лотку молода дівчина продає дієтичні яйця. Підходить літній чоловік, довго дивиться на яйця й мовчить. Дівчина запитує:

— Що ви дивитеся? Яйця як яйця...

— Е-е, не кажи,— відповідає чоловік. — Я розумію, чого масло таке: кинеш на сковорідку, воно пшик — і нема: чого молоко, як водичка — хоч умивайся, а сметана, як молоко,— все розводять... Але ти мені скажи: чого в цих яйцях жовток білий? Як їм удалося в яйце проникнути — га?

— Кому — їм?

— Ну, тим, що все розводять...

*** * ***

За рундуком стоять дві літні жінки, продають городину. Одна й каже:

— Оце ж моя старшенька вийшла заміж. Ну от ніяк не розберу, що за чоловік їй попався. Не розумний і не дурний. А якийсь полоумний.

*** * ***

При вході на базар сидить на ціпку, а точніше — на ручці ціпка ветхий дідок у білому полотняному костюмчику і білих парусинових, мабуть, ще довоєнних, черевиках. Сидить щодня, по кілька годин. Як це йому вдається — загадка. Продає одну-єдину сушену-пересушену, аж заіржавілу рибинку, невеличку густірку. Раз по раз до нього підходять охочі посолонцювати, але, помацавши товар, змахують рукою, мовляв, куди воно годиться, і йдуть собі геть. Дідок незворушно сидить. Рибини в руки не дає — тримає за хвоста. Якщо хтось довго мацає, відводить руку вбік і сердито каже:

— Береш-не-береш? Не заважай торгувати.

*** * ***

Ще один дід — стоїть за рундуком. Перед ним на розстеленій білій хусточці лежить дерев'яна ложка. Більше нічого. Ложка потемніла від тривалого вживання, трішки надщерблена. Підходить весела компанія хлопців. Один із них цікавиться:

— Діду, а чого це ви тільки одну ложку продаєте?

Дід лаконічно відповідає:

— Баба вмерла.

*** * ***

Чоловік із жінкою продають м'ясо. Він зважує, а вона гроші бере. Раз у раз чути її невдоволений голос:

— Як ото ти важиш? Як ото ти важиш? Кожному по сто грамів передаєш... Так ми кабана задурно віддамо.

Чоловік мовчить. Видно, звик. Тут саме попросили його язик продати. Він узяв свинячу голову й заходився вирізувати язик. Жінка штурх його під бік, штурх:

— Ти ж гляди, не переважуй — це делікатес...

Чоловік, орудуючи ножем, відповідає:

— Не шкабарчи під руку, бо й тобі виріжу. — Відтак, кинувши язик на ваги й примруживши на жінку око, додає: — А в тебе довший...

Анатолій ШЕВЧЕНКО.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Валсинка)

— Сексуального маніяка брати сьогодні не будемо. На прохання деяких жінок.

КОНВЕРТОВАНІ ДУМКИ

● Із характеристики: «Здібний - до лінощів».

● З емоціями ще якось можна справитись, а от із амбіціями...

● Із заяви: «Просимо надати нам гуманітарну допомогу танками».

● Вирок: «Вища міра покарання через пенсійне забезпечення».

● Світло в кінці тунелю? А може, це вже той світ?..

● Здобув перемогу над собою. Нокаутом.

● Телефонне право стало мобільнішим.

● Декого найбільше дратує те, що його приймають за того, ким він є насправді.

● «Кожен має право на свій стиль», - говорила сокира перу.

● Із досьє: «Парламентська фракція, вона ж - акціонерне товариство».

● Ніщо так не ламає кістки, як різка зміна політичної погоди.

● Щоб висловити свою думку, іноді достатньо промовчати.

● Переможець конкурсу «Золоте корито».

● А, може, Моська просто робила Слону рекламу?

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

У чотири рядочки

МОРОКА

Кирило будь-кого зажурить,
Мороку маємо із ним.
Крім того, що і так він дурень,
Ще й прикидається дурним.

СКЛАДНЕ ЖИТТЯ

Ну й життя! Лиш встигай — не гайся,
Бо інакше наступить край.
Хочеш вижить — або продавайся,
Або сам усе продавай.

ТУТ ЗДУРІЄШ...

Начальство часом аж дуріє,
Що гне в житті Степан своє:
Ну, хай собі узять не вміє —
Так ще й нікому не дає!..

Віталій ГУНЬКО.

Олександр МІХНУШЕВ (тема Леоніда Телятникова)

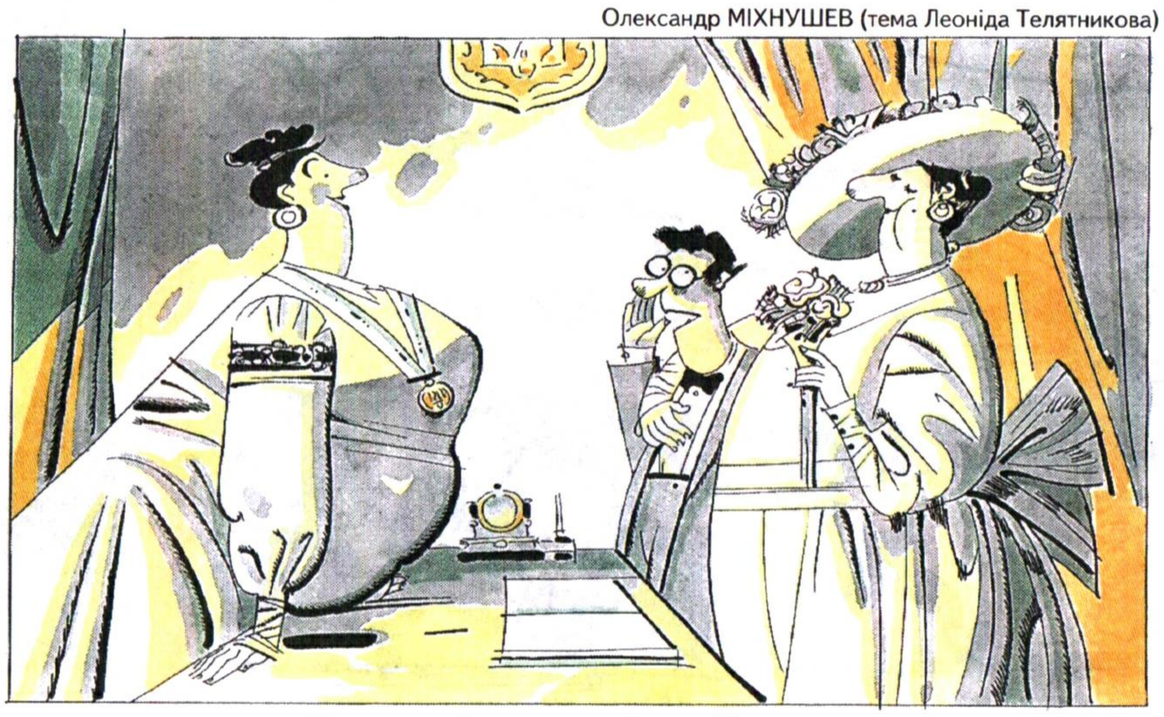

— Наречений, ви згодні на ній оженитися?
— А у вас є що-небудь краще?

ПРЕМІЯ

Прапорщик міліції О. Злочинський днями отримав премію — золотого годинника. Правда, не за те, що піймав місцевого мафіозі, а за те, що відпустив його...

ПЕРЧИНКИ

ВІДКРИТТЯ

Пенсіонери селища Злидарівки чітко підмітили: хто тоне у розкоші, той завжди на плаву.

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

Про ЛІКАРІВ і ПАЦІЄНТІВ

Досвідчений лікар, оглянувши пацієнта, каже своєму колезі:

— Його треба оперувати, і негайно!

— А що у нього?

— Рахунок у швейцарському банку.

* * *

Якщо тебе виписали з божевільні, це ще не означає, що тебе вилікували... Просто ти став, як усі!

* * *

— Лікарю, у мене сильний кашель.
— А скільки вам років?
— Сімдесят.
— А в сорок ви кашляли?
— Ні.
— А в п'ятдесят?
— Також — ні.
— А в шістдесят?
— Ні!..
— Так коли ж вам кашляти, як не тепер?!

* * *

Розмова у лікаря:

— Я сім років не курив, не пив, не знав жінок!

— І що? Зірвалися?

— Ні. В школу пішов.

* * *

— Здрастуйте, безплатний лікарю!

— Здрастуйте, безнадійно хворий пацієнте!

* * *

— Лікарю, вчора ви мені поставили зовсім інший діагноз.

— Бачите, як швидко медицина йде вперед.

* * *

Дружина дивиться на чоловіка і каже:

— Ти погано виглядаєш: я зателефоную лікарю!

— Дзвони одразу трунарю — не люблю посередників.

Малюнки Івана САВЛЮКА.

Надіслав О. КРИВОБОК.

РЕАЛІЗМИ

Доходи належать державі, збитки — народу.

Борис ІОСЕЛЕВИЧ.

Енергетична проблема: де знайти тепле місце?

Олег СЕЇН.

З усіх лих вибирайте неминуче.

Юрій БАЗИЛЄВ.

У гонитві за щастям весь час доводиться відстрілюватись.

Вячеслав НАЛЬОТОВ.

Проза цілувальників

ГУМОРЕСКА

— Я ж не проти весни! І літо мені подобається! І дівчата молоді, що як квіточки! Але ті, що з голими пупами на люди йдуть!.. Ну, це все!.. Ну, це поверх усього!.. — кип'ятився перед сусідами біля під'їзду Ткаченко, раз по раз витираючи замашною картатою хустинкою скраплену потом лисину.

— Так, так! — кивали головами сусіди. — Ми як були молодими, то пупи закривали!

— І оці голопупі серед білого дня, в найлюдніших місцях, на хлопців вішаються, об штани їм посередині труться і губами до губів прилипають! Ні, я не проти любові. Ну, так у відповідному там місці: в під'їзді, під кущиком. А то стане в магазині перед тобою, чи в метро, і розводить порнографію! — невгавав трохи витрішкуватий Ткаченко.

— Так, так! — трясли головами сусіди. — Ми в молоді літа цілувалися там, де треба!

— І куди тільки наші правителі дивляться? — риторично стукнула держаком мітли об асфальт двірничиха Зіна.

Ткаченко до світа й очей не зімкнув. Все роздумував над тим, як боротися з порушниками громадської моралі. А на ранок таки придумав. Ледве дочекався, поки ледачкуваті дворові підлітки повисипляються, зібрав їх, пообіцяв жуйки, морозива, а на вечір ще й по кілька гривень, і повів у рейд проти цілувальників.

Чекати довелося недовго. Як тільки почали на станції метро «Університет» спускатися ескалатором униз — назустріч догори виринула пара, що злипалася губами і нічого в світі не бачила. Зраділий Ткаченко махнув рукою.

— Ха-ха-ха! — Хі-хі-хі! — У-лю-лю! — Солодка парочка! — А-я-яй! — Во, дають! — Вона йому язиком аж у мозок залізла! — залементували одночасно дітиська, тикаючи пальцями в бік подразників суспільної цноти.

Голопупа і її короткострижений гевал аж підскочили від несподіванки. Від сміху пасажирів на обох ескалаторах і галасу дітлахів вони ладні були під землю провалитися, та оскільки вже були під нею, то мусили пекти раків.

На «Тетральній» нова пара ледве вскочила до вагону, як вона прилипла до нього і заволоділа його не такими й пишними губами. Але, видно, солодкі, бо обоє аж очі заплющили. Ткаченко смикнув кучерявою бровою до свого виводка.

— Хі-хі-хі! — Во дають! — Дядьку, навчіть і мене такого! — Бу-га-га! — Споримо, що він її ще до вечора оформить! — залементували підлітки.

Пасажири від сміху аж за животи схопилися. А цілувальників на наступній зупинці мало не з дверима ніби протягом видуло.

Непереливки того дня було всім, хто на виду спробував цілуватися в метро. Ткаченківський рейд їм давав такий урок, що краще б з-під куща і не вилазили. Дещо ворохобніше велося на поверхні землі.

На Хрещатику біля магазину, прямо посеред розігрітого сонцем та підошвами хідника, двоє злилися губами, просто їли одне одного замість морозива. Як тільки ватага за знаком лисого предводителя заулюлюкала, парубок покинув дівку і грізно погнався за збитошниками. Він не знав, який у тих «дах».

— Ти чого це до дітей причепився? — виступив з-за рогу магазину Ткаченко. — Хіба це вони мораль на тротуарі розкладають?

— Пішов ти, старий пень! — огризнувся невдаха-цілувальник.

— Ти дивись на нього! Розвів порнографію посеред європейської столиці, ще й слова йому не скажи! — підтримала Ткаченка бабця з кравчучкою.

Навколо цілувальників вже почав утворюватися натовп. Задні думали, що тут знімають чергову телепередачу «Карооке на майдані», і напирали, аби й собі в кадр потрапити. А передні пісочили призвідців зібрання так, ніби ті не лише цілувалися, а й ще щось крутіше робили. Зрештою дівиця з оплилими від ганьби тінями дременула в один бік, а червоніший від помади на її губах молодик — в інший.

Вдоволений результатом Ткаченко пригощав команду. Перед черговим рейдом.

Микола БОСАК.

ПЕРЧЕНЯ

НЕ РОЗВ'ЯЗУВАЛИ

— У мене було вісім яблук, три я з'їв. Скільки яблук у мене лишилося?

— Не знаю. В школі ми розв'язували задачі про апельсини.

НЕ ДОТРИМАВ СЛОВА

— Сергію, ти не дотримав слова, що дав мені.

— Нічого, я тобі дам інше.

А МОЖНА?

— Ігоре, не чухай носа ложкою!

— А виделкою можна?

УЖЕ ПЕРЕСТАВ

— Іринко, перестань плакати. Бачиш, Сергійко вже перестав.

— Але ж він раніше почав.

ПОСТУПИВСЯ МІСЦЕМ

— Хлопчику, ти б поступився місцем бабусі.

— Цього ще бракувало — це моя бабуся.

НЕ ЗАБРУДНЮЙ

— Візьми новий зошит і дивись, не забруднюй його.

— Як не забруднювати? А де ж мені тоді писати?

Анатолій ВАСИЛЕНКО

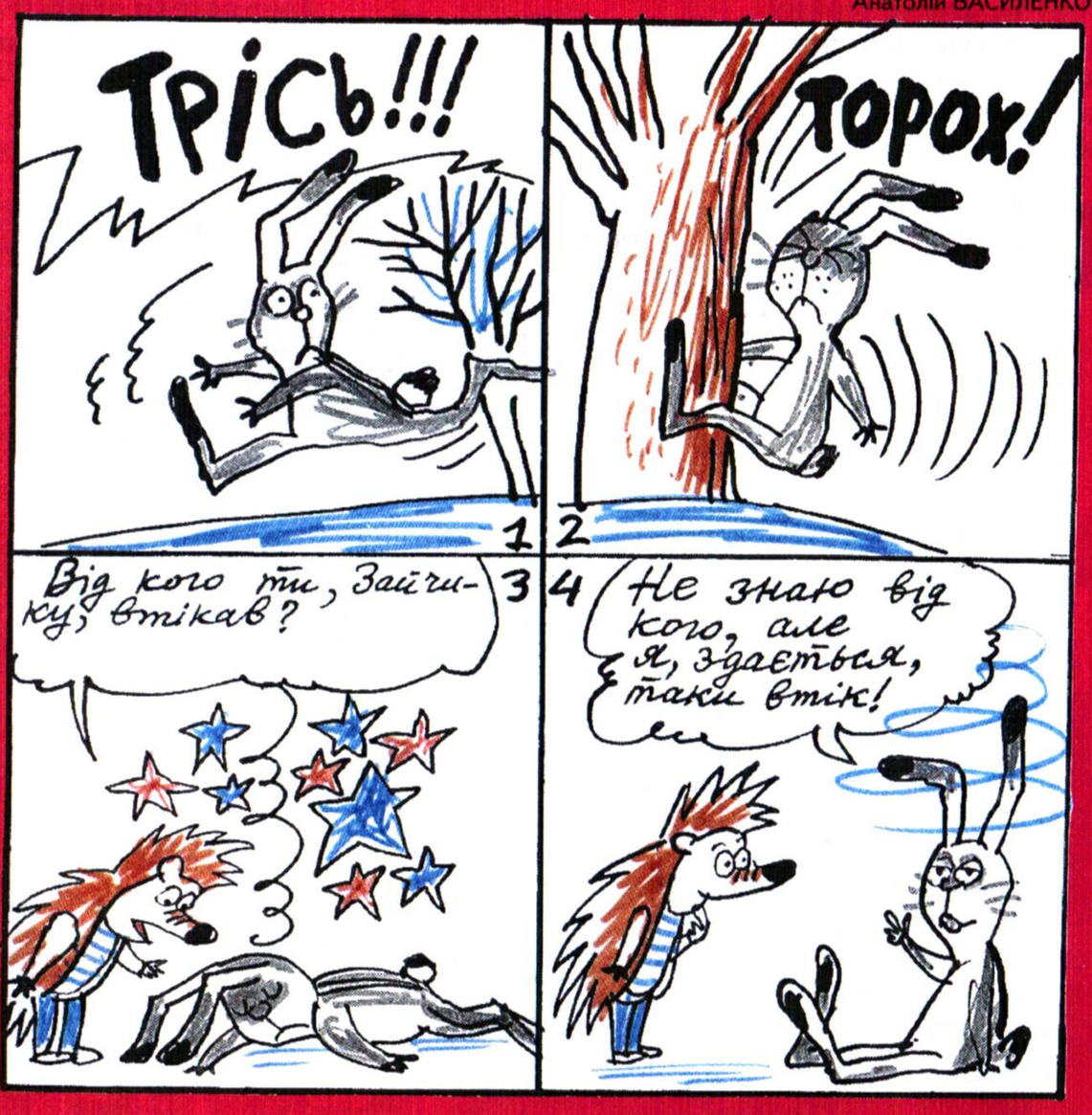

КІТ І ГОРОБЕЦЬ

Литовська народна казка

Летів якось горобець над одним подвір'ям. Бачить, господар курям зерно сипле.

«Ось тут я і підживлюся...» — цвірінькнув горобець та й сів на подвір'я. Стрибає між зозулястими, дзьобає зернята. Тільки до півня не наближається. Бо той якось сердито у його бік зиркає.

А на ганку в той час дрімав кіт. Розплющив він одне око і побачив сірого горобця.

«А що це за непроханий гість на хазяйському дворі розкошує?! — подумав муркотун. — Непорядок».

Підкрався він до горобця і лапами — хап!:

— Що ти тут робиш?

— Снідаю! — процвірінькав перелякано горобчик.

— А я зараз тобою поснідаю,— смачно облизався кіт.

— Та я ж маленький. Хіба ж ти мною наїсися?

— З мене досить. Наїмся,— відповідає кіт.

— Але ж... але ж... ти ще не вмивався,— зауважив горобець.

— Ну то й що?

— Як «ну то що»? Всі перед сніданком умиваються. Хіба ти не бачив, як і господар твій, і господиня спочатку вмиваються, а потім сідають снідати.

«А й справді! — подумав кіт. — Хіба ж я гірший за них? Хіба я якийсь нечепура?»

Почав кіт лапою вмиватися. Тією, що горобчика тримав. А тому тільки того і треба було.

Відскочив горобець убік, а потім пурх! — і полетів.

Кіт і нявкнути не встиг.

Це так обурило воркотуна, що він ще довго не міг на ганкові заснути:

«Ну, начувайся! Більше мене не обдуриш! І вмиватися тепер буду тільки після сніданку. Бо так не тільки горобці, а й миші з мене сміятися будуть».

Відтоді всі коти вмиваються після того як смачненько поснідають, пообідають чи повечеряють.

Горобець навчив.

Переповів М. СВІТЛИЙ.

РЕБУС

Хто правильно розшифрує ребус, той прочитає італійське прислів'я.

Склав П. МИШКО.

БУДЕ БОЛЯЧЕ

— Васильку, не грайся молотком. Удариш по пальцях — боляче буде.

— Не буде боляче,— відповідає Василько,— цвях тримає Зоя.

НЕ МОЖУ

— Щось мені не подобається твій кашель, Петрику...

— Але краще кашляти я не можу.

АЛЕ НЕ ЗНАЛИ

— Я хочу ще шматок торту.

— Хіба тобі не казали дома, що просити в гостях добавку некрасиво?

— Казали, але ж вони не знали, що у вас шматки будуть такими маленькими.

Чого...

— Ти чого це скис, Андрійку,
Мабуть, знов одержав двійку?
— Впав з коня я уві сні
Й досі боляче мені.

А. МАНДРІВСЬКИЙ.

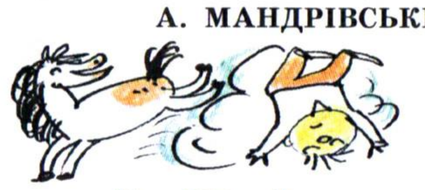

Забіяка

— Чому завжди ти, Сергійку,
затіваєш першим бійку?
А Сергійко, ніс задерши:
— Хочу бути всюди першим!

Г. БІЛОУС.

П'ЯТИЙ ВАГОН

УСМІШКА

— Скажіть, шановна провіднице, де п'ятий вагон?

— А навіщо він вам потрібен?

— Я — пасажир. У мене в квитку вказано — п'ятий вагон!

— Так у мене шостий.

— Мені треба терміново зайняти місце в п'ятому. А попереду вашого — четвертий вагон!

— А за моїм, звичайно, сьомий?

— Так. А як ви здогадалися?

—Якби я не здогадувалася, то тут би не працювала!

—Ну, так, може, допоможете мені розібратися?

— А які у вас докази, що ви пасажир?

— Ось квиток, ось паспорт!

— Ну й що? Підробити квиток і паспорт у наш час — раз плюнути!

— Та ні, у мене все справжнє!

— А звідки я знаю? Може, ви терорист, хочете підкласти бомбу.

— Не хочу я нічого підкладати, я хочу попасти в п'ятий вагон!

— Із чого ви хочете в нього попасти? З гвинтівки? Ви ж самі признались, що ви — кіллер!

— Та не кіллер я, у моєму чемодані немає зброї!

— Отже, у вас там труп! Ви вчинили вбивство, а тепер замітаєте сліди. Бо, бачу, що ви мені голову морочите? Отже, ви взяли квиток у вбитого!

— У кого?

— У того, хто зараз у вашому чемодані!

— Там лише речі.

— От-от, значить, ви встигли схопати труп і речі у бідолахи забрали. Куди міліція дивиться?!

— Правда, куди?! Де п'ятий вагон?

— І все ж таки дуже підозріло, що вас так цікавить саме п'ятий вагон.

— Ага,— наблизився пасажир упритул до провідниці,— я, здається, починаю розуміти, що ви його по дорозі відчепили від поїзда і пустили під укіс. З пасажирами! Признавайтеся, де їх речі? У шостому?

— Та що ви, громадянине,— почала виправдовуватися провідниця,— нам тоді простіше було б відчепити останній вагон!

— То злочин усе ж таки був?

— Громадянине, я зараз викличу начальника поїзда!

— Я зрозумів, у вас тут поїздна мафія!

Підходить міліціонер:

— Що трапилось?

— Зник п'ятий вагон! — заявив пасажир.

— Пройдіть, громадянине! За восьмим — побачите п'ятий!

— От бачите, і знайшовся ваш п'ятий вагон! — мовила провідниця. — Шастають тут отакі розумники, провідникам працювати заважають.

Костянтин СМИРНОВ.

ДОШКА ОГОЛОШЕНЬ

Загублений фальшивий диплом серії ЦБ за номером 995381 виданий гр. Мудрому Олександру Олександровичу вважати недійсним.

До уваги пацієнтів. Лікарняні листки видаються з 15.00 до 17.00. Хворим — протягом робочого дня.

У будинку культури відбудеться вечір «Будемо знайомі». На вечір запрошується молодь віком до 70 років.

Черговий по дошці Іван МАРТИШКО.

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

ТЕЛЕВІЗИР.
ТАКСВИСТ.
ТОПОМІМІКА.
СТОВП-СИГНАЛ.
ЧАС ЛАКУЄ.

Флоріан БОДНАР.

...А У НАС — УСІ ТОМА!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ви вважаєте, що я не Чапаєв?! Петька, заходь!

Олексій КОХАН

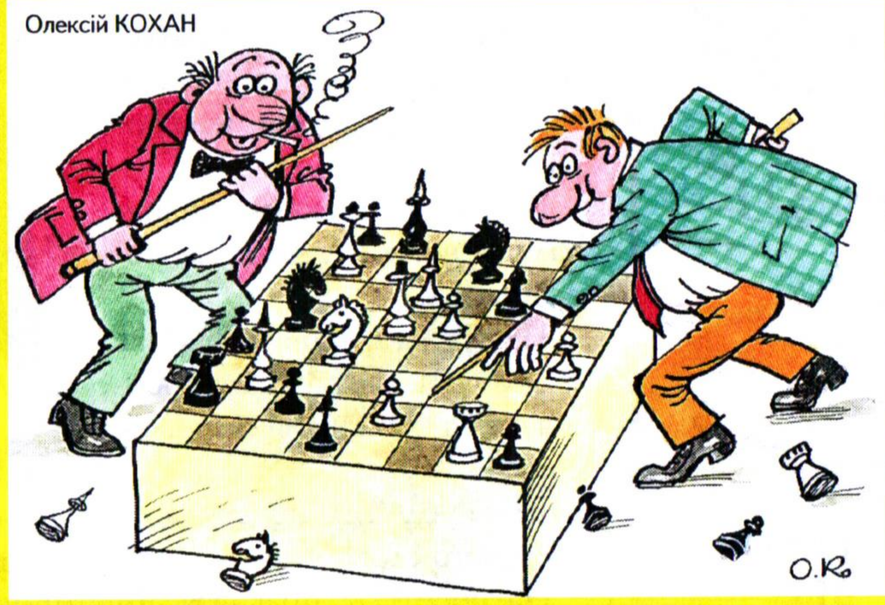

Микола КАПУСТА

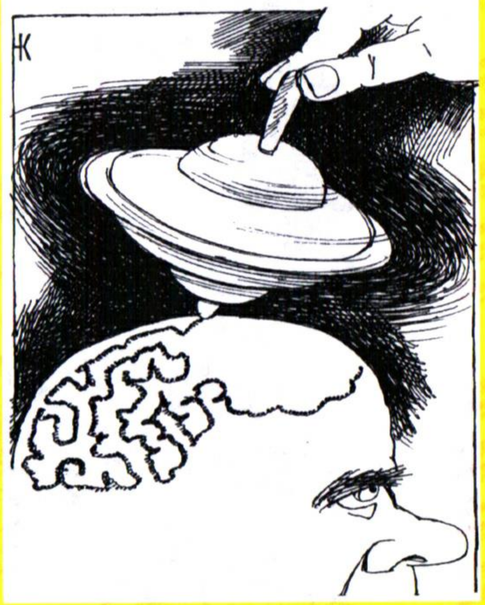

Володимир АДАМОВИЧ

Вадим СИМИНОГА

УГОРСЬКИЙ СКАНВОРД

У прямокутнику з літерами зашифровано те, що зображено на малюнках. Знайдіть відповідні слова та легенько закресліть їх олівцем, щоб потім можна було стерти гумкою (може, крім вас, ще хтось захоче розгадати сканворд). Слова можуть читатися зліва направо, справа наліво, згори вниз, знизу вгору, по ламаній лінії. Але кожну літеру можна використати лише раз. З літер, що залишаться незакресленими, складіть українське народне прислів'я.

Склав М. ЛИСТОПАД.

ь	я	п	е	г	б	а	к	е	р	л	е	а	р	в	о	к
л	б	с	о	а	о	а	а	г	к	а	н	д	л	е	з	р
у	к	т	н	с	с	с	и	ю	о	с	к	у	л	к	а	ш
к	о	е	ц	м	і	у	ф	л	р	е	т	а	ь	п	о	т
л	о	п	а	і	л	а	р	н	а	ч	е	н	п	о	ь	д
і	у	н	в	ц	і	о	т	у	а	к	р	у	т	р	я	і
в	ч	к	а	л	т	н	с	т	р	т	а	с	у	д	д	б
у	л	и	і	н	е	е	а	д	п	о	т	ч	н	е	к	е
т	с	и	с	в	и	р	р	р	а	р	с	і	у	с	и	л
с	к	о	б	к	н	о	г	а	ш	и	с	м	в	о	в	а
е	р	в	я	н	и	в	с	н	у	т	т	к	а	р	о	б

Інозем ний гумор

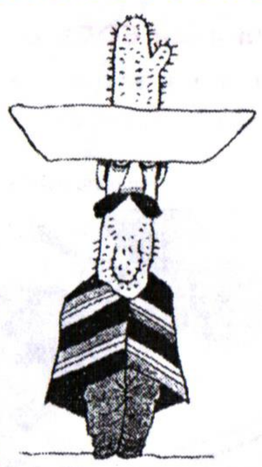

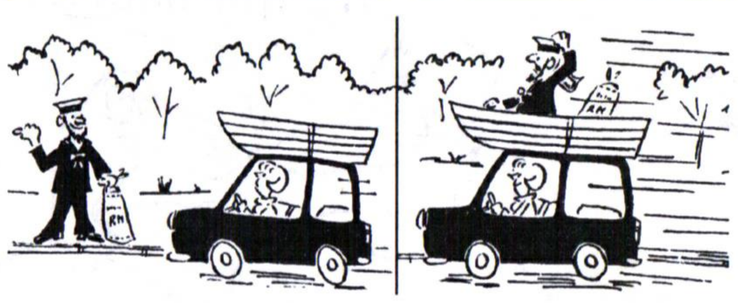

Джеймс ТОЛАНД

Чому я звільнив свою секретарку

Два тижні тому, вранці свого сорок п'ятого дня народження, я не відчув жодної уваги до себе.

Снідати пішов із думкою, що дружина буде привітною, і що приготувала для мене подарунок.

Вона ж не тільки не вшанувала мене, а й узагалі не поздоровила.

«Ну, то дружина,— сказав я сам собі. — Зате діти обов'язково згадають про моє свято».

Але й од них не діждався ласкавого слова.

На роботу відправився досить-таки кислий.

Коли зайшов у офіс, моя секретарка Жанет сказала:

— Доброго ранку, шефе! З днем народження!

Потепліло мені на душі — все-таки бодай хтось згадав про мене!

Пропрацював до обіду. Жанет постукала у двері.

— Гляньте, який чудовий день! Та ще й ви сьогодні іменинник. Давайте пообідаємо удвох — ви і я.

Признався їй, що нічого приємнішого не чув із самого ранку, і вирушили. Але не туди, де перекушуємо завжди, а за місто, в одну дуже затишну місцину.

Випили по чарці-другій мартіні. Чудово провели час.

По дорозі звідти вона зауважила:

— В такий прекрасний день можемо й не працювати більше, еге ж?

Я погодився.

— Краще підемо додому,— запропонувала Жанет.

Там пропустили ще по одному мартіні, викурили по сигареті.

— Якщо не заперечуєте, шефе,— сказала вона,— я загляну в спальню та одягну щось підхоже.

Знову не заперечив.

Через шість хвилин вона з'явилася.

Несла торт.

За нею ішли моя дружина і діти.

Усі співали «Happi Birhday!»*...

А я сидів на дивані у самих шкарпетках...

Переклад із англійської.

**«Happi Birhday!» — щось на подобу нашого «Многії літа!», а конкретніше — «Щасливого дня народження!»*

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

У те, що медицина у нас є навіть безплатна, вірять, хіба що ті, хто ніколи не хворів (якщо, звичайно, такі є). Ось і художник Володимир Адамович намалював карикатуру — до лікаря Айболита прийшли на прийом: ведмідь — із барильцем меду, заєць — із морквою і лисичка — зі смаженою курочкою. (Перець № 8).

В подібній ситуації, судячи з листів, опинилася більшість наших читачів. Тому вони не скупилися на «компліменти» нашій системі охорони здоров'я. І хоча суперечка між членами журі була й цього разу бурхливою та гострою, обійшлося без валер'янки і валідолу.

Отже, називаємо переможців цього туру: *Олександр КРОХМАЛЮК з м. БОГОДУХОВА* — **«Добре, що Айболить не на дієті, бере все»**, та *Сергій РЕМІЗОВСЬКИЙ з м. МУКАЧЕВОГО* — **«ЗАЄЦЬ: «А чому це коза поза чергою пішла?» «ВЕДМІДЬ: «Так вона ж із капустою».**

ВІТАЄМО!

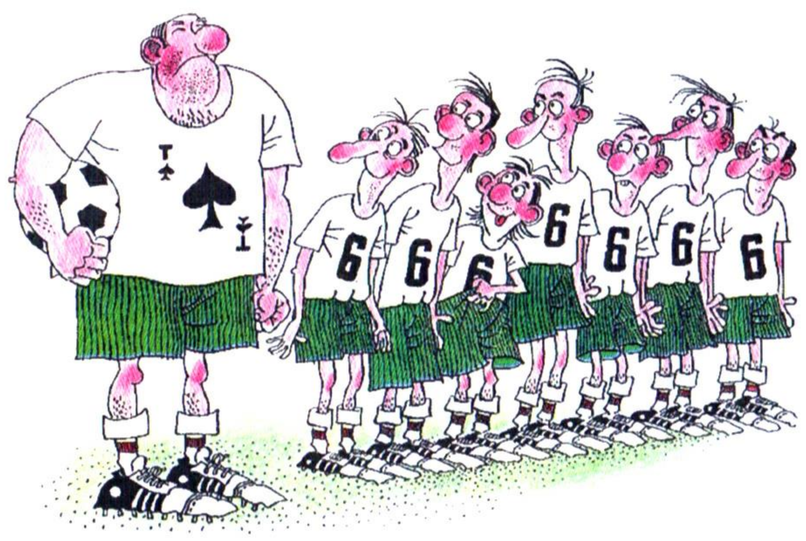

А тепер нове завдання — придумайте підпис до малюнка Олега ГУЦОЛА. На переможців чекають призи!

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 9

к	о	п	і	й	к	а		к
	п		ш		у		к	о	к
о	л	ж	а		ч	в	а	р	а
	е		к	у	м		л		л
о	с	а		м	а	л	и	н	а
	к						м	е	ч
к	и	т						б	
і		и					т	о	м
н	і	с					і		а
	н		к	у	с	о	к		к
	ф		р		л			г	
к	а	л	и	н	а		г	а	й
	н	і	л		в	і	а		о
	т	р	о	п	а		м	а	г

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Вийшли в море — мусимо пливти.

«Я кажу, що горилка була заражона, бо мені ніколи не було так дурно як цього разу. Брав я її у Варки Сундучихи і прошу прийняти до неї міри громадського осудження, щоб не продавала отрутки у виді ядохімікатув неізвєстного проісхожденія».

«Продам корову в хорошому стані, доїльна».

«Куди не підеш, скрізь плати. Моя кума лежала в больниці і вирізали апендицит, то заплатила 50 доларув. З ума зійти. Я краще вмерла б, а не платила тим горлорізам».

Страшне перо не в гусака

«Я хабарів не давав, а директор не брав. Який же то хабар, коли я поставив літру і ми випили та ще й мало було».

(З листів, заяв і оголошень).

Надіслав Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський на Волині.

«Хто бажає стати власником нового будинку, просьба звернутися до кравця Верби, який продається в розстрочку».

(З об'яви на паркані).

«Після розтину ветлікаря виявилось, що кобила об'їлась вівсом».

(З акта).

Надіслав Андрій КОНИК.

м. Шепетівка.

«Я дуже люблю Пушкіна, щодня витираю з нього пилюку».

(Із шкільного твору).

Надіслав Юрій САВЧУК.

ПЕРЕЦЬ № 10 (1519)

Головний редактор Юрій ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Павло ГЛАЗОВИЙ, Юрій ІЩЕНКО (заступник головного редактора),

Олексій КОХАН (головний художник),

Дмитро МОЛЯКЕВИЧ, Михайло ПРУДНИК (відповідальний секретар),

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 03.09.2002.
Підписано до друку 24.09.2002.
Формат 70x108$^{1}/_{8}$.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 12610 прим.
Зам. 0110210.
Ціна договірна.
© «Перець» 2002 р.
Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, факс 224-35-82, відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38, реклами 441-89-39, факс 441-89-11, художнього відділу 441-89-24.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

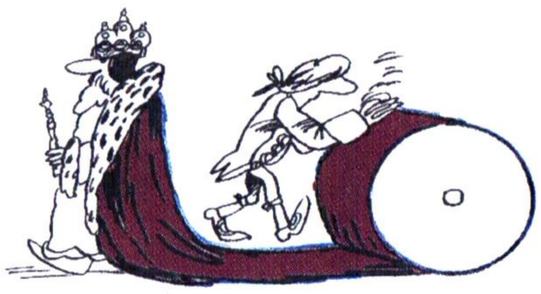

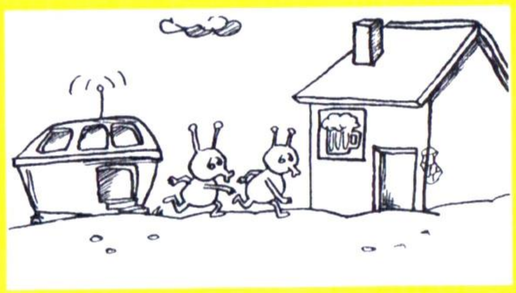

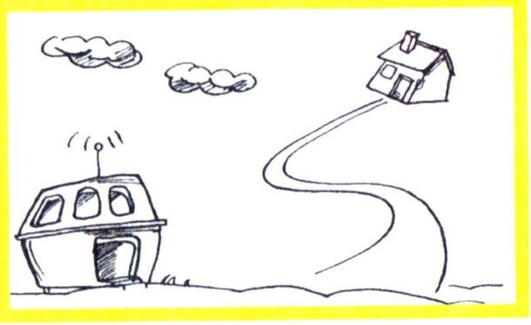

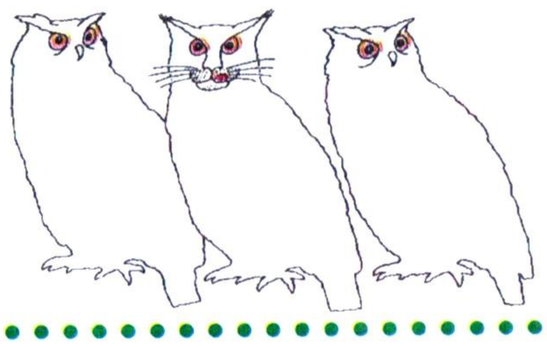

Інтерсмішинки

ХТО...

Сержант напосідає на рядового Болдуїна:

— Думаєш, що ти найрозумніший у гарнізоні?

— Хто, я?

— Та не я ж!

ГОСПОДИНЯ

Розмарі, яка оце вже рік замужем, жаліється своїй подрузі:

— Важка то річ сімейне життя!.. Оте миття тарілок, витирання пилюки, прибирання в домі, прання, застилання ліжка... А через три місяці — знову!

ЩЕДРІСТЬ

— Джіммі, якби у тебе було п'ять квартир, ти дав би мені одну?

— Безумовно.

— А якби мав п'ять доларів, дав би мені одного?

— Ні.

— Чому?

— Бо я маю п'ять доларів.

Підготував Д. МИТЮК.

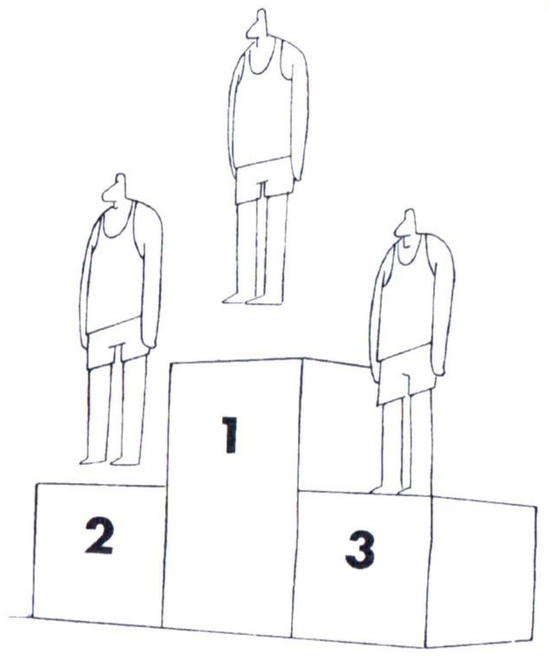

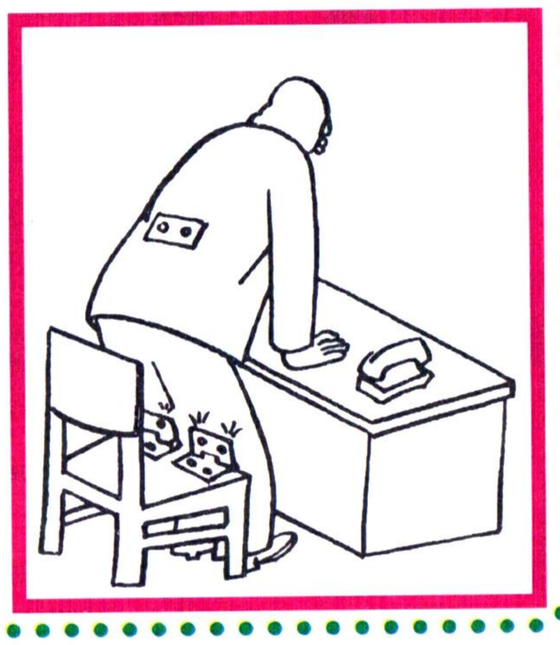

Індекс 74393

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

— Як тобі вдалося втекти з психушки?
— А я прикинувся тумбочкою, вони мене й не помітили.

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

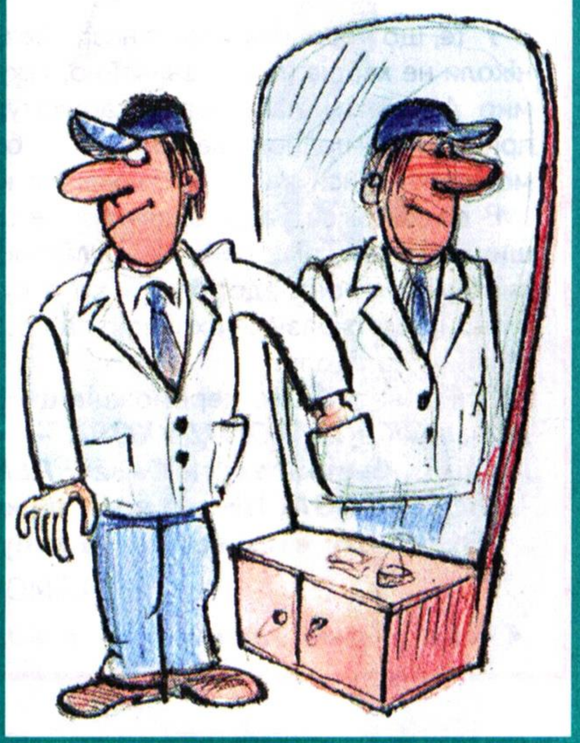

Віктор ПОПОВ

Олексій КОХАН

Валерій КОНОНЕНКО

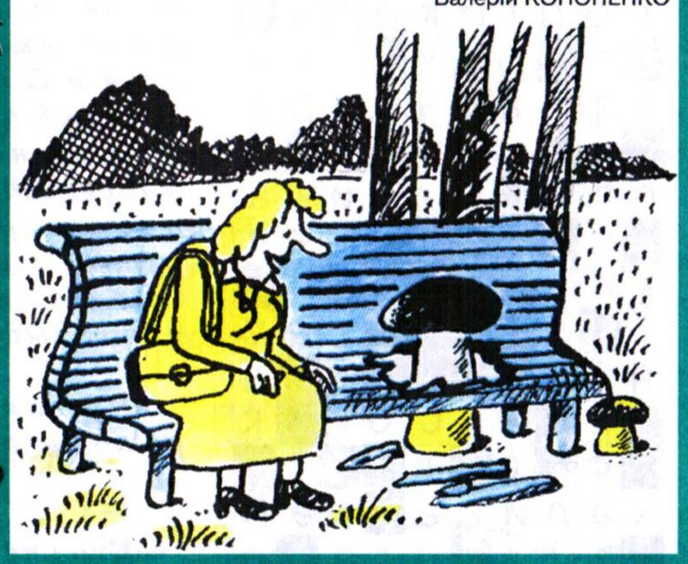

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

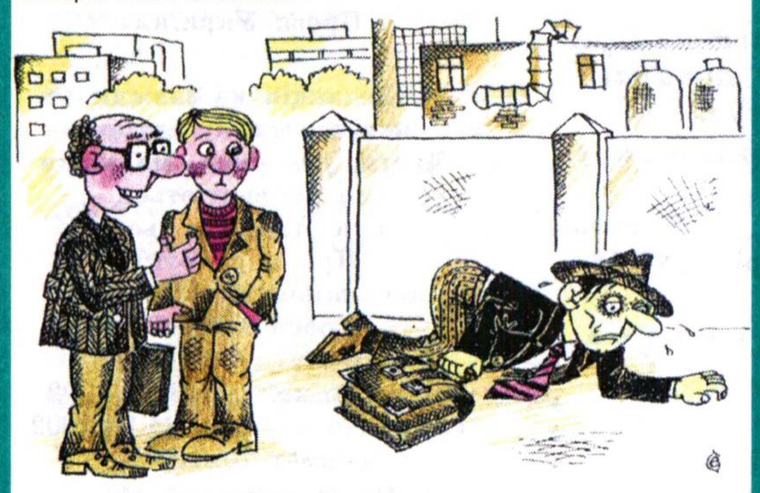

— Ковальчук працює на шести роботах. Це він саме з четвертої на п'яту йде...

Олексій ТАЛІМОНОВ

Володимир ГОРДІЄВИЧ

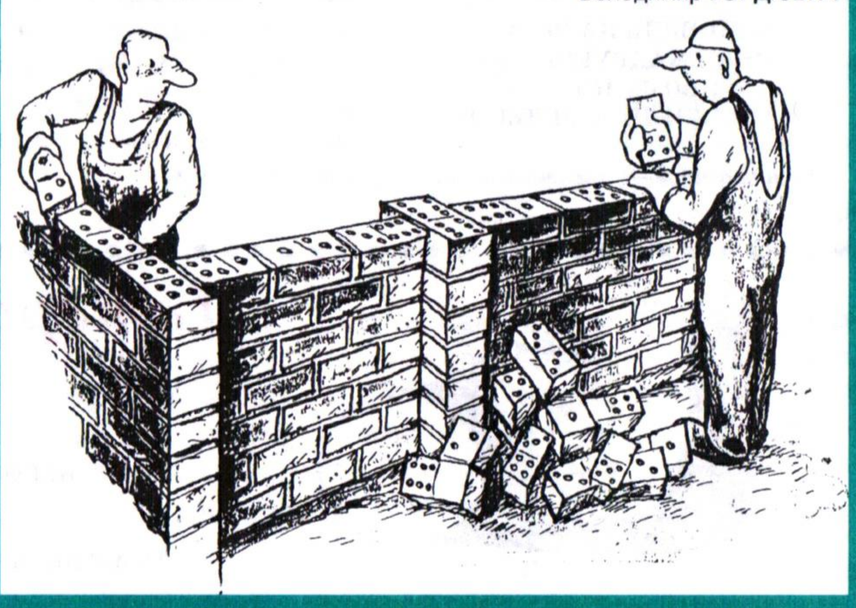

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Олексій КОХАН

4 820012 960675 10

УВАГА! УВАГА! РОЗПОЧАЛАСЯ ПЕРЕДПЛАТА НА 2003 РІК!

Журнал «Перець» — одне з небагатьох видань України, яке виходить лише на кошти читачів.

НА ЗАБУДЬТЕ ПЕРЕДПЛАТИТИ ЙОГО НА НАСТУПНИЙ РІК!

Будемо щиро вдячні, якщо порадите це зробити і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!